

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

ze skargi W. M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B.

z dnia 10 listopada 2006 r., sygn. akt I C (...)

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko W. M.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 października 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem dnia 9 października 2009 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego W. M. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 7 kwietnia 2009 r., którym oddalona została jego skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem zaocznym tego Sądu z dnia 10 listopada 2006 r. uwzględniającym powództwo J. M. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu odwoławczego, opartej na zarzucie naruszenia przepisu prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że „(...) nie zachodzi w niniejszej sprawie powołana przez pozwanego podstawa wznowienia, o

której mowa w art. 403 § 2 k.p.c. w postaci wykrycia środków dowodowych mogących mieć wpływ na wynik sprawy, z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu (...)", pozwany wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braku skargi w zakresie uzasadnienia tego wniosku skarżący ponownie powołał się na podniesiony w skardze zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., dodając, że „okoliczności opisane w uzasadnieniu skargi kasacyjnej dostatecznie wykazują, że po uprawomocnieniu się wyroku w niniejszej sprawie wykryty został środek dowodowy, który mógł mieć wpływ na jej wynik, a pozwany nie mógł z niego skorzystać w poprzednim postępowaniu. Okoliczność ta pozwala na przyjęcie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, o czym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wyraźnie wynika z zakazu przewidzianego w art. 398³ § 3 k.p.c. podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów. Wprawdzie ustawodawca nie skonkretyzował przepisów prawa procesowego, których naruszenie nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, niemniej jednak nie budzi wątpliwości, że do przepisów takich należy zaliczyć art. 233 § 1 k.p.c., bezpośrednio odnoszący się do takiej oceny (por. spośród wielu: postanowienie SN z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 356/08, niepubl., postanowienie SN z dnia 15 maja 2009 r., III CSK 338/08, niepubl. oraz wyrok SN z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 372/09, niepubl.). Ponieważ jedyna postawa skargi kasacyjnej została przez powoda wypełniona zarzutem naruszenia wyłącznie tego przepisu, należało uznać, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie (por. np. postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76). Oznaczało to, że jest ona dotknięta nieusuwalnym brakiem jednego z zasadniczych elementu konstrukcyjnych, który zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. powinna bezwzględnie zawierać. Wada ta czyniła skargę niedopuszczalną (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Należy dodać, że niezależną przyczynę odrzucenia skargi kasacyjnej stanowiło nieusunięcie, pomimo wezwania, braku formalnego skargi w zakresie uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁶ § 2 k.p.c.). W piśmie procesowym mającym stanowić wykonanie wezwania skarżący ograniczył się do ponownego przytoczenia (niedopuszczalnej) podstawy kasacyjnej oraz odwołania się do jej uzasadnienia. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury zabieg taki nie mógł zastąpić odrębnego uzasadnienia wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Ponieważ każdy z elementów skargi wymienionych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 oraz w art. 398⁴ § 2 k.p.c. ma samodzielny charakter i pełni odrębną funkcję, powinien być w skardze przedstawiony oddzielnie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5 poz. 71, postanowienie SN z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. - wkł., 2004, nr 2, poz. 38).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy skargę kasacyjną odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.